

14. szám.
Dec. 7-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt 30 kr., 6 hóra jul.—dec. 1 $\frac{1}{2}$ év. 3 frt. 15 kr. és
 $\frac{1}{2}$ évre sept.—dec. 2 frt. 10 kr. új pénzben. — Előfizethetni minden postahivatálnál és könyvtár-
nál. — **Kindó-hivatal** : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

X. kötet.

PÖRÖLJ MAGAD MAGADNAK!

Volt egyszer egy jámbor örmény,
Hosszutűrő, kegyes ember :
A neve nem jut eszembe,
Fejemet bá miként törném.
Ennek volt egy perpatvarral
Ijesztő oldalbordája,
A kinek egy zivatarral
Felért pergő nyelve szája.
Pörölt reggel, pörölt délbe,
Éjszaka se hagyta félbe,
Gergucz csak hallgatott, mondván :
„Pörölj magad magadnak.“

Akárhogy szedtevedtézett,
A madám, rá sem konyitott.
Ráhagyta, hogy az vitézebb.
S zsebrerakott minden szitkot.
Az emlegette bűneit
Olyat is, mit nem tett senki.
Ez ugy tartá a füleit :
Egyiken be, másikon ki.
S ha már nagyon nagy volt a zaj,
Szendén tromfolt vissza azzal :
„Pörölj magad magadnak.“

S im egyszer haragos Jutka,
A pört abba hagyta végre
Mehalt. Halálának titka :
— Megette a saját mérge.
Hogy ellent nem mondtak neki,
Mindig sárgább-sárgább leve,
Majd a napos láz törte ki
S elönté vérét az epe.
Ha valaki csak egy napig
Veszekedett volna vele,
Tán még újra lábra kapik (!?)
És még talán most is élne.
De mert ellene nem szóltak,
Megnémulván, beállt holtnak.
„Pörölj magad magadnak.“

Tanuság az adomából
Volna számunkra is elég.
A czivódó társ nincs távol,
Bürha nem épen feleség.
Átok, szitok, fenekedés
Torkát, nyelvét kifárasztja
A mig végre bereked — és
Akkor nyomtatásban osztja.

1859. évből s a 1861. jan.—apr. folyamból teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Vezérezik, — vidéki levél —
Napihírek. — és beküldött.
Az folyton-folyt minket kifelé.
Még csillagokban (*) is üldöz.

Mi pedig hallgatunk, várva:
Hogy megy ennyi szép szó kárba?
„Pör lj magad magadnak.“

K—s M—n.

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE MINDENVÁRO ADÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram.

Vigem van; . . . aus ist; . . . murrexi!

Senki sem vagyok több. Meg vagyok szüntetve; mythologiai személyek közü vagyok relegalva.

Milyen sok voltam esztendő elején! milyen kevély voltam, milyen semise letem!

Voltam országgyűlési oblegatus, voltam varmegye comissio, voltam honorarius fűjegyző, voltam nagykörösi dalardanak, aradi tüzoltonak, szerdahelyi olvasokörnek, debreczeni színház ípitetőnek tiszteletbeli tagja; mind elmultanak; mind kimaratam belőlük, valamint rozmaringszal kimarad hóbul, mikor elolvad a jég.

Csupan csak egy alapotrul voltam biztos; ha mindent elvehették is tülem, van egy hivatalos minímüsígem, „quod nec Jovis ira!“ — ezen minímüsígem az, hogy magyar író vagyok?

Mar csak voltam.

Most olvasok magyar írói segily-egylet alapszabalyokban, hogy nem vitének író számba mindazok, kik keresztiny *religió* elen írtak.

Vae mihi! Akor mind in, mind valamenyi ujsagi, kivive talan Janus Pannoniust de Szókehalma, fuimus Troes!

Avagy ki nem emlékeznik, hogy ekor, meg ekor, it meg it, ezt meg ezt írta, kiadta papa vilagi hatalma, concordatum, etcaetera latina elen? Eloször anathema!

Azutan — tesik csak visszagondolnyi, ki nem fogta zsidó nemzetnek partyat, s beszilt az emancipatorul? Masodszer is anathema!

Tertio, quod summum, tesik csak előkutatnyi ujsaglapokat de dato: *Széchényi requieme*, nem valamennyi ujsagi meg tamadta-e **„Religiót.“** *Religiót, a nagyon keresztint?* Söt nemcsak keresztiny Religiót, de meg annak szerkesztőit is. Haromszoros anathema.

S minthogy hasonló büben en is lilegzem, inntül lathatja kedves barátom uram, hogy most mar en is úgy tekinthetem magamat, mint a kit utolsó qualitasomból, az irosagbul is excommunicaltanak vala.

Vigasztalásomra szolgál csupan azon egy *juridica exceptio*, hogy műzsák *görögök* lívín, ök bizonyosan *orthodox* vallast követik, s így talan nem fogják nagyon imputalnyi, *orientalis* dogmak szempontjabul, ha verseimben *occidentalis* dogmak ellen santikalo jambusok megtalaltatnak.

Tallérossy Zebulon.

Nagy Lajos adomái.

I.

Az 1852-ik évben debreczeni diák koromban egy szép juniusi napon, bizonyos ki szünidő alkalmával, harmad magammal kimentünk Székelyhidra, ottan lakott ref. lelkész rokonunknak meglátogatására, más részről pedig a cseresznye-érés idejének a helyszíneni rövid felhasználása végett. — s midőn onnan haza vagyis Debreczen felé jöttünkben a legelső csárdába betértünk, az öreg Boka bácsit egé z társaságával ott találtuk, kivel beszélgetés'e eredvén, felhozta, hogy midőn 1849-ben a muzsák Debreczenbe bementek, az nap este, a polgár-, vagy a városnagy egy embert hozzá azon parancssal küldé el, hogy bandáját szedje össze, s az nap este a város házánál jelenjen meg, hogy onnan Paskievics muzsika fővezérhez induljanak, annak éji zenét adandók: — elmennék, visszaizenni az öreg,

de nincsen csizmám, mert annak a nagy urnak a legényei lehúzták a lábamról, a mezetlen lábóni járáshoz meg nem vagyok szokva. A cseléd eltávozott, s kevés idő múlva jön vissza, egy csizmadia férfiuval, hová magukkal csizmákat, nemcsak az ő, hanem az egész társasága számára elegendőt. Társasága ezt megsejtvén, azonnal mind el mezetlábolta magát, s így kiki kötelességszerűen magának csizmát választott. — az est elérkezvén, a karvezér társaságával a városháznál megjelent, honnan az átelleni házból szállásoló ellenséges fővezér ablaka alá mentek, hogy ott a parancs szerint néhány szép, de semmi esetre nem forradalmi darabot eljátszanak; sirtam uraim, — mond az öreg Boka — csorgott a köny a két szememből, de gondoltam, ha én sírok, sirtatuk ti is, rákezdtem hogy: *megvirrad még valaha*. Megijednek az urak, és ki a hajam, ki a ruhámat megrentják, és suttogják, hogy hagyjam el azt, mert azért

felakasztanak, de én annak oda se néztem, hanem még keservesebben húztam, s végig jászam az egész darabot, és utána még vagy kettőt a legszomorubból. Ily éjizenét adott ez alkalomra a már sirban nyugvó derek zenész, mely hogy a tábornoknak is megtetszett, tanusítja, miszerint a társaságot 100 pftal ajándékozta meg.

II.

A forradalom alatt a Miklós-huszároknál egy őrmester, midőn ordináre kenyér s pálinkából álló szokott reggelijét élvezte, bejön hozzá egy tizedes, kit ő reggelijében résztvenni szívesen megkínálna, ez azt felelte, hogy köszöni szépen, nem fogadhatja el, mert tejet reggelizett, a mi neki legkedvesebb étele, — el-ühmgette magát, s fejét duplán megcsóválta a vén huszár, mit a tizedes nem vévén tréfára, hanem azt vélvén, hogy az őrmester azért neheztelt meg, mint-hogy kínálását el nem fogadta, hogy hibáját helyre hozza, így szólott: „Engedelmeből megiszom hát mégis egy pohár pálinkát, hiszen katonának talán a meg nem árt.“ „Nem iszik biz ebből“, mond az őrmester, s kezét a palaczk tetejére rátette, mi a tizedesnek nehezen esvén, távozni akart, de az őrmester visszamarasztá, mondván: „Várjon tizedes uram, mert minjárt raportra megyünk“ ezzel bekapván utolsó falatját, miután a másik perczen kardját felővezte, indította a tizedest maga előtt a százados szállásához, hol a százados előtt beszédét az őrmester ekképen kezdte: „Jelentem alásan százados ur, hogy ezen tizedest raportra hoztam, azért, mert saját vallomása szerint tejet fröstökölt, s úgy nyilvánította, hogy neki ezen ital volna legkedvesebb reggelije. Tehát tessék felgondolni, hogy hogyan vezesse tűzbe szakaszát az olyan ember, a ki ilyen itallal táplálkozik.“ — „Igazeágod van fiam“ mond a százados gondolkozó komoly képpel, s azzal a vádlott felé fordulván, kérdi, hogy elismeri-e a vád igaz voltát? — „Igen is — mond a tizedes — de már beláttam magam is, hogy mily ferde irányt vettem magamnak a katonai pályán, s ígérem, hogy még csak tejes ételt sem fogok enni.“ — „Na fiam — mond a százados — megérdemlenéd, hogy ezen hibáért degradáljalak, de most az egyszer tekintetbe véve a te ujonczai mivoltodat s tudatlanságodat, továbbá, hogy e dologra nem szól a hadi articulus, most egyszer nem kapsz büntetést, de ha többször ily hibádnak jövök nyomára, a regementből mindjárt kikergetlek.“ — De a tizedes megtartotta szavát, ez időtől fogva sárkánytejt s ordináre kenyér lőn szokott reggelije, s vált belőle vitéz katona, mint huszárnak lenni dukál.

III.

Sz város határában fekvő szőlőskertek egyikében volt egy pásztor, kinek fegyvere, egy rozsz karabin, igen félrehordott. Egy uri ember a vele való beszélgetéskor, puszkája csövére felémerte a fentebb említett tulajdont, így szólott a pásztorhoz: „A mint látom, a csöve kopásáról ez a fegyver igen félrehord, nem hiszem, hogy vele biztos lövést lehetne tenni.“ — „Bizony nem igen ezzel uram, válaezol a csösz, hanem

én már igen kitanultam a fortélyát, nevezetesen — a hozzájuk nem messze fekvő kunyhóra mutatva — ha a azon viskó jobb szögletét meg akarom löni, a balt veszem célba, vagy ha a kertbe bejön valami tolvaj, s azt meg akarom löni, kinézek ottan körül egy jó embert, s azt veszem célba, úgy találom aztán el a tolvajt.“

Ritka, csodás, rémletes és borzasztó esetek rakhelye.

A mit mondandók vagyunk, nem az ily czinnü harmincz év előtt világot látott rémségekkel teljes könyvből, hanem egy debreczeni szóhagyományból vettük. — Debreczenben az 1831-diki nagy cholera előtt, mely 3800 embert ragadt el, utolsó nagy pestie volt 1749-ben. Sok ember meghalt. Az élők alig győzték temetni a halottakat, sok házból egészen kihaltak az emberek. Egy czivis valahogy megtudta, melyik ily lakosoktól kihalt üres házban gyűlnék össze az Urnak öldöklő angyalai tanácsot tartandók: egymásután kik legyenek ez árnyék világból a másik világosság világába viendők. Elhatározta magában, hogy kileisi a szellemek gyülekezését. Dictum factum. Elbuvik az ágy alá, még napnyugtakor. Várván vár, és várakozik. Ejfélt kong az óra a toronyban. És ime az ajtó bár nem nyílik, a lelkek egymásután jönnek a szobába, s az asztalt körülülük. Az elnök megkezdi. Kiket közelebbi tanácsülésünkben kijelöltünk, mind kivégeztük; vágjunk le még néhány embert, s azzal azt tartom az öldöklés munkáját jelen korszakra bevégeztük. Most szavazzunk, kik legyenek meghalandók: 1-ő lélek. Én elviszem tiszteletes N. N. uramat; 2-ik. Én szenator ez s ez uramat; 3-dik. Én Rodó Pál hentest; 4-dik. Én Nagy Péter csizmadiát; 5-ik. Én Daru Bálint varga mesterembert. És én, utoljára egészíti ki az elnök, azt, ki most az ágy alatt hallgatódzék. A szellemek eltűntek. A czivis reggelre magához tér ájulásából, elbeszéli a látottakat és hallottakat: tiszteletes N. N. uram, meg szenator uram, azonképen Rodó, Nagy, Daru uraimék csakugyan miud meghaltak, s a czivis is meghalt, s vele kihalt a pestis. (A ki hiszi, az bánja.)

— Egy nő hirtelen betoppanván a mellékszobába, hol férje, ki mindig panaszkodott, hogy haja szüntelen ritkul, épen a tükör előtt kopaszosága befödésével vala elfoglalva, tréfásan jegyzé meg:

— Lásd hiába panaszkodol, hogy hajad ritkul, az csak optikai csalódás, ime az ujság bebizonyítja, itt áll: „Nincs több kopaszfej!“

Nemsokára a nejét iszonyu fogfájás lepte meg. s férje azzal a lta vissza a kölcsönt, hogy jajgató nejének szobájába lépván, azt mondá:

— Ne hidd kedvesem, hogy a fogad fáj, az csak optikai csalódás, itt áll ni: „Nincs több fogfájás!“

Az idei naptárak a kapuzárás után.

Jól jártak azok, a kik a kapuzárás előtt kiosonhattak, de „bezzeg sajt“ annak, a ki benns zorult

Borkoresolyak.

= Miska fiam, imádkoztál-e ma reggel? kérdé az apa kis fiát.

— Igen is imádkoztam, — felel a kis fiu.

— Melyik imádságot mondtad el?

— Azt, a mit a papa a vasas németekre mondott az istállóban!

= Jakab gazda ellen valami községi számadás alkalmával erősen kikelt egy különben nem nagyon erényes ember, azzal fejezvében be panaszát: hogy ez a

Jakab felemézténé még az ember zsirját is! — Az ott jelenlevő Jakab pedig laconice felele:

— Nem vagyok én heptikus, hogy a kend zsirjára azoruljak!

= Magyar Miska. Te Német Miska.

Német Miska. No, mi bajod van?

M. M. Tudod-e mi történt, mióta a nap oly rövid?

N. M. Hát mi?

M. M. Roppant hosszú lett az — éjszaka!

N. M. Unsinn!

Egy képes órával hazalónak kellemetlen kis kalandja.

Noeza legények, muzsikust fogtam! majd mindjárt jobban mén a mulatság.

Húzd meg öcém azt a kis madzagot ember móljára, mert ha én megrántom, tudom hogy el-
czinezog reggelig.

1. kocsis. Hát má megintelen igás lett?

2. kocsis. Hát!

1. k. Hát akkor minek rajta a nyereg?

2. k. Hát — csak úgy *propter uniformitatem* — a mint az uram szokta mondani.

1. k. Hát a kantáron minek az ellenző? hisz nem szokott ijedezni soha; jobb lett volna biz azt paripának hagyni.

Megrájkészrátozott rakéták.

(Eregeti Mérgekővy Puff Jeremiás.)

(Folytatás.)

IV.

Szép a virág bokrétában,
A bakancsos a glédában,
János bácsi czilinderben :
Legszébb a rend, de mindenben.

V.

Mégis csak jó ez az
Alkotmányos élet!
Az ember a hon bajáról
Szabadon beszélhet. —

Beszélhet is róla,
Meg is sirathatja,
(De a következő két sort
A szerk. nem adhatja.

Szerk.)

VI.

(Ad notam : Rég veri már a magyart a teremtő.)

Rég veri már Drukker ur a pixissét —
Gondolkodik, milyen világ lesz ismét? — —
Azt sem tudja, lesz-e újra jó shnupfja —
Szippantson-e, trüsszentsen-e, nem tudja.

Ha a rájkészrát adott constitucziót,
Mért nem adják önkényt be a porcziót?
Hol terem oly sok finantz, mint itt teremt? —
Még sem félnek. — Potz tausend szapperment!

Nápolyból.

Inas (az utcán kiabálva). Bárcsak már Nápoly
alatt volna a briganték egész serege.

Garibaldi. Megállj kölyök, majd megrázom a
füled! — (megragadja az inast).

Inas. Hisz ugy értem, hogy lábaink alatt (a város-
ban) — eltemetve!

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Magyar Miska Mindenváró Adámhoz.

Tekintetes barátom uram.

Sietek felelni levelére, melyben arról méltóztatott tudósítani, hogy a jövő tavaszra csakugyan kitör a — béke. Szép dolog! — Lásssa, ha ön most arról nem tudósít, soha nem tudtam volna mit jelent, ha tavaszkor csak úgy *deus ex machina* az általános birodalom *talpra áll*; a kereskedelem egész *rohammal* neki indul a virágzásnak, az embert *reserve* pénz átengedése végett „spott“ $\frac{1}{100}$ -ekre — hogy megszabaduljanak a fölöslegestől valahogy — csak úgy *ostromolják*, hogy az ember *körülszenczolván* magát százasokkal, ezresekkel stb. alig lesz képes kitüntetni, hogy nincsen rá szükség. Felette nagy köszönettel vagyok ön iránt ezen nagy *horderejű* tudósításaért, mert ha az embert ily *catastrophák* előkészületlenül lepik meg, veszedelmek is lehetnek következései; — azt gondolja talán, hogy tréfálok. ugy-e? Nem én! mert lásssa, az emberi természet oly finyas dolog, hogy két ellenkező jellemű Fámának rögtöni *megtámadásai* ellen kell magát *pán-czéloznia*, a következőleg dupla *fegyveres* békét táplálni a kebelben. Hja! látom, hogy ismét az ujságok olvasgatásához kell fogynom, mert, köztünk legyen mondva, egy idő óta elhanyagoltan, mivel semmit fel nem leheték bennök. Nagyon emlékeztet ez az időszak 1852-re, midőn főnökömmel kirándultam D . . . be, hol a nagy esőzés következtében megázott kapczája helyett főnököm a Presse-t lábára tekergeté, s azon sopánkodván, hogy most a csizma felesen kikukkan az ujság, azt találtam mondani: „Semmi az, hiez az ujságból úgy se kukucskál ki semmi, legalább kukucskáljon ki az ujság maga!” — Hát most is úgy, valamint akkorában, csupa békét lehelnek a hirlapok, pedig jobb volna, ha akkorra spórolnak a lehelést, mikor a béke megazületik; most koptatják tüdeiket, s mikor kell, akkor majd nem birnak lehelni, s a béke a jászolban megfagy! Ha nem volnék meggyőződve arról, hogy tisztelt barátom oly tudományos s művelt hazafi, nem adnék sokat állítására, nem örvidenek önnel, mert épen most, csak pár napja még, — talán tetszett is olvasni az ujságokból — egy spanyol a mint fürdött volna a tengerben, aldozatja lön egy czápanak. Lásssa tekintetes urambátyám, ennek nem más az oka, mint a tartós béke, mert a czápa azért lett oly merész, mivel az emberek semmi életjelt nem adnak magukról. Én azt állitom, hogy legalább minden öt évben kell habo-runak lenni, hogy a hadigőző-öknek a tenger vize felzavartatása, ágyuk dörgése, várak bombáztatása stb. által ama merész *bestiák* elrezzentessenek, s respectusban tartassanak, mert hiába, fürdeni kell, különben, hogy volna az ember képes annyi szappant fogyasztani — t. i. anélkül, hogy a német statisztikusokat megcsalja az ember, s a szappant csak úgy mosdás nélkül

vesse a vízbe — hogy kimutassa, miszerint civilizált! Hát kérem, sziveskedjék tudósítani minélelébb arról, van-e józan oka aggodalmaimnak a jövő békére nézve vagy nincs. Végre még bátor vagyok önt figyelmeztetni, hogy ne tessék a nyilvánosság elé oly nehezen vagy épen nem érthető jelezavakat, mint p. *kigombolt*, *begombolt barát* stb. mert abból baj is származhatik, ha arra a gondolatra jönnek, hogy azalatt valami titok rejlik; — jó lesz értelmét megmagyarázni a jövő számban! — Óvatosság! Tekintetes barátom uramnak

alázatos szolgája
Magyar Miska.

Egy mandarin utcai szónoklata.

Kedves gyülekezet!

Tudjátok-e, micsoda nap van ma?

Ugy-e ti nem tudjátok, micsoda nap van ma?

Én mingyárt gondoltam, hogy ti nem fogjátok tudni, micsoda nap van ma :

Majd megmondom tehát ti nektek, micsoda nap van ma.

Ma van Confutzeus-nek születése napja.

Tudjátok-e ki volt az a Confutzeus?

Ugy-e nem tudjátok, ki volt az a C.

Én mindjárt gondoltam, hogy ti nem fogjátok tudni, hogy ki volt az a C.

Majd én megmondom tehát tinektek, hogy ki volt az a C.

Az a C. a világnak legnagyobb bölcese volt, majd olyan bölcs mint én.

(A beszéd folytatása — mely négy óráig tartott — kivonatban) :

Felfedezője az igazságnak, a czopfnak, a hosszú körömnök, a ti agyvelőtökben rejlő ostobaságának, melynek felvilágosítására ezen jelen szónoklatot tartom. Gyujtsátok tehát meg kis kézi lámpáitokat, s helyezétek őket ostoba fejeteknek tetejére, hogy felvilágosult fővel térhessetek haza.

— Ama külföldi kereskedő, mely a héten dohányt vásárolt össze az alföldön, alkalmasint a XX-et járhatja, hogy oly szörnyű rettegést tanusított magaviseletében a magyaroktól. Ugy kell nekik, hadd törje ki őket a félelmi láz, mért nem járatták az Űstököst. Figyelmeztetjük a t. cz. külföldi urakat, hogyha lapunkra legalább három évre előfizetnek, bátran utazhatnak keresztül kasul egész Magyarországon, anélkül, hogy ellenséges megtámadástól kellene rettegniök; ha baj akad, csak Tallerossey Zebulon levelét kell előmutatni, s a veszedelem elenyészik.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

E hétre való orakulnunk.

Mint hogy a Bébel tornyát nem lehetett felépíteni; nagyon okos dolog lesz azt felülről kezdeni lefelé építeni.

— — Egy érzékeny szerelmi történetről értesítenek a bécsi lapok, mely annyival érdekesebb még magánál a párizsi lapokban oly nagy zajjal hirdetett nilusi hyppopotamusok szerelmi viszonyánál is, hogy e regény szereplő személyei még azoknál is exotikusabb földlakók. Régóta epedett egymásért és *sympathizált* egy boldogtalan pár : az ifjú neve „Der Fortschritt,” a leánykéé „Die Donauzeitung.” Keresetükre nézve egy anyagból dolgozván, a májszter műhelyében mindennap találkoznak : innen az ismeretség. Szemfődeleket szoktak varrni olyan kundschaftok számára, a kik még nem haltak meg, sőt igen sokáig akarnak élni. Ebből látható, hogy nagyon szegény keresetük lehetett; csak a májszter kegyelméből éltek. Végre a *rokonszenvező* pár összebeszélt, hogy a mint a farsang jön, össze fognak kelni, s azontul egy gazdaságot folytatnak. De boldog szerelmi álmuk nem tarthatott soká; a májszter megtudta a szándékot, s a leányt zárdába küldé „Wiener Zeitung” fejedelem asszony keze alá. (És kik ezek?) Hírlap mind a három; miniszterialis. (Ki hinné, hogy még ezek között is van szerelem és házasság?) Már most a *Döni* a *Wini*nek lesz a holdja, s este *világít*, amaz nappal. (Hát a *Fortival* mi történik?) Minthogy nem sikerült neki a *Donau-Zeitung*-ba ölni magát, alkalmasint sorvadásba esik.

— — (Miért mentek be az osztrákok a Herczegovinába?) Azt tartották, hogy „*ne sutorina ultra crepidam.*” A *crepida* alkalmasint az olasz eszmadt jelenti.

— — A *magyarfalu* Romanul brassói lapnak nagyon megártott az emberhús-evés. (Talán elveszett

bele?) Nem egészen, a nevének a három utolsó betűje, a „*nul*” megmaradt neki.

— — Milyen nagy becsületben részesült a frakk! (Hogyhogy!) Tehát az olasz brigantik között egy belga marquist is elfogtak, a kin nem volt egyenruha, mint a többi brigantikon, hanem csak frakk. (Hát aztán mit csináltak vele?) Ugy tisztelték, mintha ő is egyenruhában lett volna, föbelőtték. Nagy tisztesség az egy frakknak!

— — Bécsben egy szörnyen eléktelenített hullát fogtak ki a Dunából. (Meglássa kend, az augsburgi Allgemeine azt fogja erről az esetről írni, hogy a hullát *Pestről vitte oda a víz.*) Kitelik tőle.

— — (Mi az a *Trente affaire*, a miről a lapok olyan sokat lármáznak?) Hát az, hogy egy angol felvett két angolt egy hajóra, s azokat onnan egy negyedik angol elvitte, most ezért husz millió angol másik husz millió angolnak el akarja vágni a nyakát. (Űm : ezek még nem jutottak el a „*nemzetiségi kérdésig.*”)

— — Pedig nem csakhogy mind a két fél angol, hanem még a világtenger is közöttük van. Oroszország ajánkozott, hogy majd kibékíti őket. Az igaz, hogy éppen egyik könyökével az egyik, másikkal a másik oldalbordáit éri.

— — Az Augsburger Allgemeine nagy haraggal czáfolja meg azon hirt, mintha ezentul ő mindenestül Bécsbe jönne. Meg van fordítva ; „*Bécs megy ő bele!*”

— — Egy új találmányról beszélnek megint, melynek segítségével a csatározó francia katonák szomjuságát jövőre igen sajtáságos mód szerint csillapítandják. Felállítatnak t. i. Párisban *marmalade*-ütegek, s melléjük „*artilleur confiturier*”-ek (czukrász-tüzérek). Ha aztán a parancsnok észreveszi, hogy a katonák szomjúznak, rögtön telegraphol Párisba, hogy hol áll a sereg, s a Notre-Dame toronyból távcső által képesek megmondani a tüzéreknek, hová irányozzák marmaladé- vagy limonádéval töltött vontesövü ágyúikat. Mire ez megtörténik, a katonákat frontba állítják, a parancsnok elkiáltja magát : *Vigyázz!* — *ouvrez la bouche!* (tátsd ki a szád! A mit örömet teljesítenek.) — Párisban els lnek az ágyuk, valamennyinek szája nyomban megtelik jóízű adag fagyalt marmaladé- vagy limonadé-vel, avagy keverve, ha úgy óhajtá a katona.

— — Valaki egy társaságban bizonyos hírnek valóságát azzal akarta megerősíteni, hogy hozzá tevé : *Hisz Reuter távirodája közli!* Egy másik megjegyzé : „*Ér is az a Reiter* (lovag) valamit ; soha se bír a *ló* úgy futni, ha megveszekszik is, mint a *telegraf!*”

Melléklet : Előfizetési felhívás a „Nővilág” ezimű legolcsóbb szépirodalmi és hölgy-divatlap 1862-ik évi folyamára.

Felölős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : Jókai Mór.

Lakása : országút. 18. sz. 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten 1861.

(Egyetem-utca 4. sz. 210)